

Het Westersche noem ik het realisme der détails, het weergeven van het leven, van de wereld zooals de schilder die om zich heen zag.

En deze wereld nu was het Siena in de eerste helft der 14e eeuw, toen de stad na jaren van oorlog en burgertwist weer tot rust was gekomen en tot welvaart. Er heerschte een zekere weelde, een zekere elegance en deze heeft de fijnzinnige Simone zeer gelukkig weergegeven in zijn werk. Doch niet koel pralend alleen. Zijn natuur die tevens innig-religieus en teeder-droomerig was heeft die wereldsche verschijnselen vergeestelijkt.

De kunstenaar, gevoelig voor indrukken, was tevens in staat zich te verliezen in de droomerijen van een dichter.

Typeerend is dan ook voor hem dat hij bevriend was met Petrarca. Zooals Giotto zich verwant gevoelde met den Goddelijken Dante, omdat hun beider Middeleeuwsche geesten overeenstemden, zoo heeft de schilder der gratieuse vrouwe-figuren, Simone, den verliefden minnezanger van Avignon begrepen.

Simone heeft voor Petrarca het portret van Laura geschilderd zooals het sonnet vertelt dat begint:

Maar zeker moet mijn Simone in 't Paradijs zijn geweest,

Waarvan deze schoone jonkvrouw deel uitmaakte.

Hij zag haar daar, en beeldde haar af op perkament.

Teneinde hier beneden getuigenis af te leggen van haar schoon gelaat.

Een der eerste werken van den meester, die ons bekend zijn, is zijn Maestà op een der wanden van het raadhuis.

Ook hierin zijn nog verschillende Byzantijsche karaktertrekken, zooals bijv. de kroon die Maria op het hoofd draagt, de houding van het Kind, dat weer, als op de oude mozaïeken, recht op den schoot der Moeder staat. Dan de pracht der kleuren, het vele goud en de tooisels. Doch van eigen vinding is de baldakijn, dien Heiligen dragen, en nieuw zijn ook de sierlijke Engelen met de slanke vleugels, die schalen vol bloemen tot de Madonna opheffen.

In 1317 schilderde Simone te Napels de kroning van Koning Robert door diens broer, den H. Lodewijk van Toulouse.

Als r i d d e r Simone Martini, trekt de meester van daar. In 1320 vinden we hem aan het werk te Pisa waar we nu nog van zijn hand een Madonna aantreffen in het Dommuseum en een altaarstuk, oorspronkelijk voor St. Catharina bestemd, in het Stadsmuseum. Vooral dit laatste werk is bijzonder mooi van kleur, terwijl de trekken der gezichten uiterst zorgvuldig zijn uitgepenseeld.

Na ook nog te Orvieto te hebben geschilderd gaat de meester dan naar Assisi.

Daar, waar zooveel schilders hebben samengewerkt, waar de ploeg van